

ми, и сичко то е лъжа, какво то и сега явно ме излъга: защо то тая нощъ нищо отъ Казаны те не се е случило, нити дождь, нити громъ, нити блъсканіе. И така лукава та жена показа птица та лъжлива, и прелстивни своего мужа, направи го да я обыча пакъ, какво то и прежде.

Знай прочее, о царю, защо никой чело-вѣкъ не може да разумѣе лукавства та на жены те, и да ги побѣди. Царь же чувши тыя думы отъ одного философа, абіе у-держа онай гнѣвъ и изреченіе, и заповѣда да се непогубува сынъ му.

Отхожда пакъ наложница при царя.

Лукава та же оная наложница разумѣвши, защо отложилъ царь сыновня та си смерть, отиде на утрешній день и представи му се, плачуши и думающи така: о царю, не е праведно и подобно онай, кой то единъ пѣть быде осужденъ повинень смерти, да се не погуби абіе: понеже, ако не повелишь сынъ ти, като таковъ чело-вѣкъ да се погуби, никой не ще да има надежда на твое царство. И послушай ми едно повѣствованіе.

Повѣствованіе наложницы.

Имаше единъ усмарь (табакъ), кой то переше на една рѣка кожи, и имаше со себе сына си, кой то влезна у вода та да